

Jo, není to jednoduché

Divadelní spolek Lucerna, Vilémovice / autor: Jean-Claude Islert

Včerejší představení divadelního souboru LUCERNA Vilémovice nám zprostředkovalo typický francouzský dramatický žánr, konverzační veselohru, v tomto případě asi přesněji frašku. Záměny osob, nechtěná odhalení, vícero dveří, dokonce čtvery, více či méně galantní zápletky a vtipné konverzační vytáčky, které slouží nejen ke stupňování napětí a zvědavosti diváků, ale i k odhalování morálních prohřešků hrdinů hry, to vše jsme viděli v inscenaci hry Jeana-Clauda Islerta *Jo, není to jednoduché* (režie Zdeňka Vaníčková).

Lehčí žánr, který má publikum rádo, ovšem zdaleka neznamena snadnější divadelní úkol. Nároky jsou kladeny zejména na herecké výkony: na schopnost herecké zkratky, výřečnost, briskní konverzaci, slovní komiku. Aby to ovšem herci zvládli (tím spíše, nemají-li velkou hereckou praxi), potřebují pevnou oporu v režii, poučené v inscenování takového žánru. Zejména v první polovině představení byl divák pod tlakem vnímání spíše textové složky, a zároveň se musel vypořádávat s nečekanými inscenačními řešeními. Dvojice milenců Eduard (profesor – Pavel Novák) a Sarah (studentka – Alena Křížková) je sice v až komickém výškovém nepoměru, zásadní rozdíl však má být dán věkem. Sarah ovšem v konvenčních puntíkováných šatech rozhodně nevypadá na současnou dvacetiletou studentku, vedle padesátníka Eduarda naopak působí velmi přiměřeně usedle – žádoucí efekt se vytrácí. Rovněž dvojice Julie (Marie Křížková) a Marek (Jiří Vaníček) působí až nepřirozeně groteskně, a i zde se na tom podílí kostým Julie. Scénografické řešení je přiměřené a vyhovující, uspořádání bytu umožňuje žádoucí zápletky s ukrýváním postav před hrozícím odhalením. Občas jsou ale pro diváka matoucí zvukové efekty (zvonění a klepání na dveře, vyzvánění mobilů, zbytečně dlouhý zvuk sprchy, rozsvícení a zhasínání při demonstrování závady elektroinstalace v bytě atd.).

Po přestávce pokračuje děj o poznání svižněji. Svůj značný podíl na tom má Marion Dany Heroutové, která s vytrvalou ženskou logikou naleptává neobratné výmluvy Eduarda. I za nánosem konverzace dokáže zahrát svůj přetrvávající vztah k bývalému manželovi a komiku buduje na tom, že i po rozchodu jej zjevně pokládá za svůj majetek.

Není to opravdu jednoduché zahrát jiskřivou frašku, která baví diváky celé dvě hodiny. Herci přitom prokazují, že jisté předpoklady mají. Hlasově inscenaci zvládali, při režijním propracování jednotlivých situací by jistě i jejich pohyb na jevišti, mimika a gestika byly přirozenější a sdělnější. Přistoupí-li soubor k novému úkolu, určitě uspěje, když se nejprve blíže seznámí s jeho podstatou, pravidly, požadavky. I divadelní zábava má svůj řád.

Za porotu Jiří Štefanides